

дошълъ редъ да се чете „Отче нашъ“, Славейковъ ненадейно се изтжпилъ решително, и вмѣсто по гръцки, почналъ да чете по славянски: Отче нашъ, иже еси на небеси. . . Ала въ сжщия мигъ псалтътъ Хаджи Стани Пенчето, който се гърчеелъ, слѣзълъ отъ трона, отива при Славейкова, хваща го за ухото и като му лепналъ една плѣсница, казалъ му:

— Който иска да чете по български, да върви въ Балкана.

Скоро следъ тая случка Славейковъ заминалъ въ Свищовъ да се учи при тамошния прочутъ учителъ Емануилъ Васкидовичъ. Той ималъ богата библиотека, отъ която младия Славейковъ много се ползувалъ. Но и въ Свищовъ не стоялъ дълго време, защото билъ крайно беденъ и прекарвалъ цѣли дни гладенъ.

На 16 годишна въздрасъ Славейковъ се завърналъ пакъ въ Търново съ твърдо решение да се бори съ всички сили за добре наредено българско училище и за български езикъ. За тая цель той се условилъ учитель въ Долня махала (Асенова махала) въ Търново. Понеже го било много ядъ на търновския гръцки владика, който гонѣлъ българитѣ, Славейковъ написалъ първото си стихотворение, съ което подигралъ както него, тъй и неговия зеть Костаки. Ето това подигравателно стихотворение:

Прославило се Търново

Съ славни гръцки владици.

Най се много прослави

Съ Панарета делия,

Делия, дели-башия

Лудия гръцки владика.

Като гидия ходѣше,

Враня си коня яздѣше.